

Afval van gelovigen?

Schriftaanhalingen uit de Statenvertaling van 1977.

Wat is de kwestie *niet* ?

De kwestie is niet: Is er afval van belijders of is er een afval van christelijke werkers. Dat er afval bestaat van belijders wordt door vele Schriftplaatsen aangetoond, zoals o.a.:

Mt 7:21-23 “Niet een ieder, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet de wil van Mijn Vader, Die in de hemelen is. 22 Velen zullen te die dage tot Mij zeggen: Heere, Heere! hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam duivelen uitgeworpen, en in Uw Naam vele krachten gedaan? 23 En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij, die de ongerechtigheid werkt!”

Hb 3:12 “Ziet toe, broeders, dat niet te eniger tijd in iemand van u zij een boos, ongelovig hart, om af te wijken van de levende God”.

Wat is de kwestie *wèl* ?

De kwestie is: kunnen *gelovigen* nog verloren gaan?

Wat verstaan wij onder *gelovigen* ?

Onder een gelovige verstaat de Schrift: iemand, die met oprecht berouw voor God heeft erkend een zondaar te zijn en die in het geloof het offer van Christus heeft aanvaard als redmiddel voor zijn schuld. Waar het om gaat is dus of zo iemand nog verloren kan gaan.

Wat verstaan wij onder *verloren gaan* ?

Met verloren gaan verstaan wij het totaal en finaal afvallen van de staat van genade, die ons door God aangeboden wordt in Christus Jezus. De staat van genade omvat de vergeving van zonden en eeuwig leven. Verloren gaan betekent dan dat bedoelde personen onder het oordeel komen dat alle ongelovigen deelachtig zijn (Jh 3:18). Dit oordeel betekent uiteindelijk de verbanning naar de ‘poel van vuur’ waar zij voor eeuwig hun straf zullen ondergaan (Op 20:11-15). We zullen echter aantonen dat gelovigen *niet* verloren kunnen gaan.

De Schrift bewijst muurvast dat gelovigen *niet* verloren kunnen gaan:

Mt 15:13 “Alle plant, die Mijn hemelse Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden”.

Er zijn twee soorten planten. De ene soort wordt geplant door God, de andere door de duivel (vgl. Mt 13:24-30, 36-43). Welnu, wat God heeft geplant zal *niet* worden uitgerukt. Wat echter de duivel plant, namelijk hen die Jezus “blinde leidlieden” noemt (in het volgende vers 14), of het “onkruid” uit het zaad van de duivel (Mt 13:39), dié zullen worden uitgerukt. Die heeft de Heer *nooit* gekend:

Mt 7:22-23 “Velen zullen te die dage tot Mij zeggen: Heere, Heere! hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam duivelen uitgeworpen, en in Uw Naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij, die de ongerechtigheid werkt!”

De geroepenen, de gelovigen die God heeft ‘geplant’, worden *niet* uitgerukt en verbrand maar worden in de oogsttijd als ‘tarwe’ in de ‘schuur’ verzameld (Mt 13:30).

Jh 5:24 “Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Die Mijn woord hoort, en gelooft Hem, Die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit de dood overgegaan in het leven”.

De gelovige *heeft* eeuwig leven - niet ‘maakt kans op’, en zelfs niet ‘zal hebben’, maar HEEFT. Van bij de bekering *is* hij *overgegaan in het leven*. Hij was eerst *dood* maar is nu overgegaan naar onvergankelijk *leven*. Ook Paulus schrijft dit:

Ef 2:1, 5 “En u [heeft Hij mede levend gemaakt], daar gij dood waart door de misdaden en de zonden ... Ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft [ons] levend gemaakt met Christus; (uit genade zijt gij zalig geworden)”.

De gelovige was eerst *dood*, werd nadien *levend* gemaakt in Christus (*opgewekt*), en dus *komt* de gelovige *niet in het oordeel*. Dit alles is geen mensenwerk maar *genade*, een *geschenk*:

Fp 1:29 “Want u is uit genade gegeven in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te gelo-
ven, maar ook voor Hem te lijden”.

Het is Gods genadige *geschenk* om te *kunnen geloven*. Het geloof en de behoudenis horen samen en zijn beide fundamenteel Gods werk, niet het onze.

Joh 10:27-30 “Mijn schapen horen Mijn stem, en Ik ken ze, en zij volgen Mij. En Ik geef hun het eeuwige leven; en zij zullen niet verloren gaan in eeuwigheid, en niemand zal ze uit Mijn hand rukken. Mijn Vader, die ze Mij gegeven heeft, is meerder dan allen; en niemand kan ze rukken uit de hand Mijns Vaders. Ik en de Vader zijn één”.

De schapen van de Goede Herder zijn allen *gekend* en zullen *geenszins verloren gaan in eeu-*
wigheid. De *Vader is groter dan allen*, zodat zelfs de Satan onmachtig is, want *niemand* kan ze rukken uit de hand van de Vader!

Jh 6:39 “En dit is de wil des Vaders, Die Mij gezonden heeft, dat al wat Hij Mij gegeven heeft, Ik daaruit niet verlieze, maar het opwekke ten uitersten dage”.

De Goede Herder zal niemand van Zijn schapen verliezen, en Hij zal hen allen opwekken met een onvergankelijk hemels lichaam.

Jh 15:16 “Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren”.

In essentie heeft de *Heer* ons uitverkoren en *niet wij Hem*, hoe zou *Zijn* uitverkiezing dan ongedaan kunnen gemaakt worden, nadat de uitverkorene zich heeft bekeerd?! Denkt u werkelijk dat Gods werken vruchteloos zijn? Zal de Goede Herder zijn duur betaalde schapen niet bij Zich houden?

Rom 8:28-30 “En wij weten, dat hun, die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, [namelijk] hun, die naar [Zijn] voornemen geroepen zijn. Want die Hij te voren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren verordineerd, het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zij onder vele broeders. En die Hij te voren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt”.

Hoe kunnen gelovigen, die *tevoren gekend én bestemd* (verordineerd) *én geroepen én gerechtvaardigd* werden, nog verloren gaan?! De Heer heeft ze bovendien ook *verheerlijkt* - hoe kan een verheerlijkt mens nog verloren gaan?! Wie is zo onwijs dat hij dit durft tegen te spreken? Net zomin als de verheerlijkte Christus terugkeert naar het kruis, net zomin zal de verheerlijkte christen terugkeren naar zijn Adamitische vervloekte toestand. De verheerlijkte gelovige is gesteld in het verheerlijkte lichaam van Christus en is Hem deelachtig - zijn nieuwe staat is met Christus onomkeerbaar verenigd:

Ef 5:30 “Want wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn gebeente”.¹

Rm 8:38-39 “Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, Noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere”.

NIETS, helemaal NIETS kan de gelovige doen verloren gaan. Hoed u voor dwaalpredikers die deze woorden verdraaien en zeggen dat er toch nog IETS bestaat waardoor gelovigen kunnen afvallen!

¹ Zoals de vrouw Eva uit Adam werd gebouwd (Gn 2:21-23), zo is ook de Gemeente uit Christus.

Is Satan niet corrupter en machtiger dan wij (Ef 2:2; 6:12)? Is hij niet de *overste* en *god* van deze wereld (Jh 12:31; 2Ko 4:4)? Zou hij ons niet graag doen verloren gaan? Zou hij daartoe niet potentieel in staat zijn? Zeker en vast, maar zelfs *hij* kan dat niet, want hier staat dat “noch machten” ons kunnen scheiden van onze Heer! De duivel kan ons wel schade toebrengen, maar ons verloren doen gaan wordt hem niet toegestaan! Zelfs de allergrootste en meest verdorven machten der duisternis kunnen een schaap niet uit Gods kudde weghalen - die garantie hebben wij hier in Romeinen 8.

2Ko 5:17 “Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden”.

De gelovige is een *nieuwe schepping*. Deze nieuwe schepping heeft met de vervloekte oude schepping niets meer te maken, maar is onaantastbaar met Christus verborgen in God.

Gl 3:13 “Christus heeft ons verlost van de vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een ieder, die aan het hout hangt”.

Het gaat hier om een gedane zaak uit het *verleden*. Wij werden niet vrijgekocht door enige bijdrage van onszelf, maar *door Christus*. Hij droeg de vloek *in de plaats van ons*, opdat wij vrij van schuld zouden komen. Al onze zonden werden toen verzoend, zowel die van het verleden als die van heden en toekomst. Daar aan het kruis zijn al onze zonden *achtergebleven*, en zo is het oude voorbijgegaan en werden wij in de opgestane Christus een nieuwe schepping. Door één effectief loskoopoffer werd dit eens en voor altijd beslecht. Door één besliste daad van geloof wordt ons dit persoonlijk toegeëigend.

Wacht u voor degenen die iets willen toevoegen aan de volmaakte losprijs waarmee Christus ons eens en voor altijd vrijkocht! Zij beweren dat je terug ongelovig kan worden en dus verloren gaan, maar ongelof is nu juist datgene waarvoor de Heer de vloek gedragen heeft! Alle zonden in de hele wereld zijn terug te brengen tot ongelof. De Heer heeft voorzien in een volmaakte loskoop van de vloek die rust op ongelof en Hij zal de Zijnen dan ook niet verloren laten gaan wanneer zij zouden afwijken. Als Goede Herder zal Hij Zijn duur gekochte schapen niet laten verloren gaan! En als goede Vader zal hij zijn zonen wel tuchtigen (Hb 12:5-11) maar niet afwijzen.

Ef 1:13-14 “...In Wie gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte; Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregen verlossing, tot prijs Zijn heerlijkheid”. Vergelijk hiermee de King James Version²: “... in whom also after that ye believed, ye were sealed with that holy Spirit of promise, Which is the earnest of our inheritance until the redemption of the purchased possession, unto the praise of his glory”.

Als iemand *verzegeld* werd, hoe kan hij dan nog verloren gaan?! Verzegeling betekent juist vrijwaring tegen verloren gaan, en gewaarmerkt zijn als Gods eigendom! En de Heilige Geest is het onderpand, de waarborg van de *verkregen bezitting*.

Ef 1:4-5 “Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, vóór de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor Hem in de liefde; Die ons te voren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus, in Zichzelf, naar het welbehagen van Zijn wil”.

Als wij reeds *vóór de grondlegging van de wereld* tot het zoonschap *bestemd* (verordineerd) werden, dan laat God het zeker niet aan ons menselijk falen over om de eindstreep te bereiken. Wat voor nut zou deze tekst hebben als wij onze redding toch nog kunnen kwijtspelen? Denk na, laat uw hart spreken, en bemerk de bemoedigende woorden van de Vader!

Ef 2:8-10 “Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; Niet uit de werken, opdat niemand roeme. Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen”.

² De King James Version volgt de Textus Receptus beter.

Het behoud komt in wezen niet uit ons. Wij zijn *Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus* en dus kunnen gelovigen niet verloren gaan, net zomin als Christus Zelf!

Ko 3:3 “Want gij zijt gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God”.

Als wij gestorven zijn, en ons leven is met Christus verborgen in God, wie durft dan nog te spreken van verloren gaan?! Wanneer u twijfelt aan uw eeuwig behoud, zeg dan krachtig deze woorden: IK BEN GESTORVEN EN MIJN LEVEN IS MET CHRISTUS VERBORGEN IN GOD, en de vijand zal van u wegvlugten. Zeg tegen elke dwaalprediker: MIJN LEVEN IS MET CHRISTUS VERBORGEN IN GOD, en u ontnemt hem zijn giftige wapens.

Hb 10:14 “Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden”.

Voor ALTIJD zijn de uitverkorenen volmaakt. Niemand van hen zal ooit verloren gaan.

www.cgk.nl/evangelisatie/Wat_zal_ik_roepen.htm:

“... dat een arminiaanse³ theologie een gevaarlijke nadruk legt op de menselijke verantwoordelijkheid, ten koste van Gods soevereiniteit. Dit is niet alleen onbijbels - het brengt scheiding tussen het werk van Christus en dat van de Geest en het veronachtzaamt dat wij in onze zaligheid en heiliging volledig afhankelijk zijn van God -, het is ook onpastoraal. **Want als onze zaligheid op de een of andere manier ook van ons afhangt, kunnen wij dan ooit zeker zijn van ons behoud?** Wie zichzelf een beetje kent, weet dat ons hart geneigd is tot zelfbedrog, weet ook dat de zonde geworteld is in zijn bestaan. **Wanneer de kwaliteit van mijn geloof en mijn leven invloed hebben op mijn zaligheid, hoe kan ik dan ooit zekerheid hebben?** Het is niet voor niets dat de arminianen, maar ook veel van hun al dan niet evangelische nazaten, leerden en leren dat afval van de heiligen mogelijk is. Van de weeromstuit brengt dit vaak een gevaar van wetticisme met zich mee en een ongezonde nadruk op heiliging en vervolmaking die geen genadegift is, maar een menselijke verplichting. Men kan dan met de mond belijden dat ‘de zaligheid van God’ is, zoals een Opwekkingslied terecht zegt, maar leven vanuit de drang dat God en mens samenwerken tot behoud. Dit is in feite een gevolg van het opsluiten van de schriftgegevens in een theologisch systeem, zoals hierboven aangegeven. Logica gaat dan heersen over de Bijbel”.

Westminster Geloofsconfessie (1646):

Hoofdstuk XVII - Van de volharding der heiligen (Schriftaanhalingen weggelaten)

I. Hen, die God heeft aangenomen in Zijn Geliefde, doeltreffend geroepen en geheiligd door Zijn Geest, kunnen niet totaal noch finaal afvallen van de staat van genade, maar zullen zeker hierin volharden tot het einde, en zullen voor eeuwig gered zijn.

II. Deze volharding van de heiligen hangt niet af van hun eigen vrije wil, maar van de onveranderlijkheid van het uitverkiezingsdecreet, voortvloeiend uit de vrije en onveranderlijke liefde van God de Vader, van de doeltreffendheid van de verdienste en tussenkomst van Jezus Christus, van de duurzaamheid van de Geest en het zaad Gods in hen, en van de natuur van het genadeverbond: van allen die opstaan ook de zekerheid en onfeilbaarheid ervan.

III. Niettegenstaande dit, kunnen zij - door de verzoeking van Satan en de wereld, de aanwezigheid van blijvende opstandigheid in hen, en de veronachtzaming van de middelen voor hun bewaring - in ernstige zonden vervallen, en daar voor een tijd in blijven, waarbij zij Gods ongenoegen op de hals halen, de Heilige Geest bedroeven, en komen tot een arme staat van genade en vertroosting, hun harten verhard en hun geweten verwond, en zij kunnen anderen ergeren en een tijdelijk oordeel over zich brengen.

³ Remonstranten, ook Arminianen genoemd, godsdienstige groepering in de Republiek der Verenigde Nederlanden tijdens het Twaalfjarig Bestand, volgelingen van de Leidse hoogleraar Arminius, die tegenover de strenge predestinatieleer van Calvijn een mildere opvatting verdedigde. De naam remonstranten is ontleend aan een in 1610 opgesteld protest of ‘Remonstrantie’. Op de Dordtse Synode (1618–1619) werd de leer van de remonstranten veroordeeld. Meer dan 200 remonstrantse predikanten werden afgezet. (Encarta 2002).

Nederlandse Geloofsbelijdenis (1619):

Artikel 16 - Van de eeuwige verkiezing Gods

Wij geloven, dat, het gehele geslacht van Adam door de zonde des eersten mensen in verderfenis en ondergang zijnde, God Zichzelven zodanig bewezen heeft als Hij is, te weten: barmhartig en rechtvaardig. Barmhartig: **doordien Hij uit deze verderfenis trekt en verlost degenen die Hij in Zijn eeuwigen en onveranderlijken raad, uit enkele goedertierenheid, uitverkoren heeft in Jezus Christus, onzen Heere, zonder enige aanmerking hunner werken.** Rechtvaardig: doordien Hij de anderen laat in hun val en verderf, waar zij zichzelf in geworpen hebben.

Dordtse Leerregels (1619):

HOOFDSTUK 1 - Van de Goddelijke verkiezing en verwerping

1-6. **Dat God sommigen in den tijd met het geloof begiftigt, sommigen niet begiftigt, komt voort van Zijn eeuwig besluit.** Want al Zijn werken zijn Hem van eeuwigheid bekend (Hand. 15:18), en Hij werkt alle dingen naar den raad van Zijn wil (Ef. 1:11). Naar welk besluit Hij de harten der uitverkorenen, hoewel zij hard zijn, genadiglijk vermurwt en buigt om te geloven; maar degenen die niet zijn verkoren, naar Zijn rechtvaardig oordeel, in hun boosheid en hardigheid laat. En hier is het dat zich voornamelijk voor ons ontsluit die diepe, barmhartige en evenzeer rechtvaardige onderscheiding der mensen, zijnde in evengelijke staat des verderfs, of het besluit van verkiezing en verwerping, in het Woord Gods geopenbaard. Hetwelk, evenals het de verkeerde, onreine en onvaste mensen verdraaien tot hun verderf, alzo den heiligen en godvrezenden zielen een onuitsprekelijken troost geeft.

Heidelbergse Catechismus (1563):

ZONDAG 21 - Vr. 54. Wat gelooft gij van de heilige algemene Christelijk Kerk?

Antw. Dat de Zone Gods ^a uit het ganse menselijk geslacht ^b Zich een gemeente, tot het eeuwige leven uitverkoren ^c, door Zijn Geest en Woord ^d, in enigheid des waren geloofs ^e, van den beginne der wereld tot aan het einde ^f vergadert, beschermt en onderhoudt ^g; en dat ik daarvan een levend lidmaat ben ^h **en eeuwig zal blijven ⁱ.**

^a Eph 4:11-13 Eph 5:26 Joh 10:11 Han 20:28 ^b Ge 26:4 Opb 5:9 ^c Ro 8:29 Eph 1:10-13 ^d Jes 59:21 Ro 1:16 Ro 10:14-17 Eph 5:26 ^e Han 2:42 Eph 4:3-5 ^f Ps 71:17,18 Jes 59:21 1Co 11:26 ^g Mt 16:18 Joh 10:28-30 Ps 129:1-5 ^h 1Jo 3:14 1Jo 3:19-21 Ro 8:10 2Co 13:5 ⁱ Ps 23:6 1Co 1:8,9 Joh 10:28 1Jo 2:19 1Pe 1:5

Slotconclusie

Wat volgens Gods eeuwig besluit werd uitverkoren, bestemd, en (weder)geboren, kan niet verloren gaan! Redding is definitief, eens en voor altijd. Hier is geen speld tussen te krijgen. Iemand die gelooft in de afval van ware gelovigen, zal de Schrift moeten afbreken.

De sleutelvraag is: wie redt er nu eigenlijk? Als de mens zelf verantwoordelijk is voor het verzeke- ren van zijn eigen redding, dan kan (en zal!) hij beslist verloren gaan, maar als God hem redt, dan is die persoon voor altijd zeker.

De zekerheid en instandhouding van onze redding rust niet op ons maar op God; het is de wil en het werk van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, en het is gekoppeld aan een doelbewuste uitver- kiezing van vóór de grondlegging van de wereld.

“Hij die goede werken doet om gered te worden, of om zichzelf te bewaren van het gevaar verloren te gaan, handelt vanuit een zelfzuchtig motief en hij dient eerder zichzelf dan God” - Ch. Spurgeon.

“Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; Niet uit de werken, opdat niemand roeme. Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen” - Ef 2:8-10